

Sven Tveshag får spader

Det hade varit en riktigt trist dag, grå himmel, dimmig, snålblåst och duggregn. Man började nästan undra om solen gömt sig för gott. Jag hade inte varit utanför dörren mer än när jag hämtade tidningen på morgonen. Nu var det kväll och becksvart utanför fönstren. Jag hade stängt av datorerna och satt i stilla frid och löste ett korsord. Ett ljus var tänd på bordet framför mig och det var god fyr i pipan, så det kändes både behagligt och fridfullt.

Rätt som det var hördes tunga steg i trappan. De stegen kunde man inte ta miste på, men jag tyckte att de lät ovanligt bestämda den här gången. Det verkade

som att den som åstadkom oväsendet inte var på sitt allra bästa humör. Mina farhågor besannades då Sven Tveshag steg in genom dörren och med ett brak slog sig ner i fåtöljen mitt emot mig. Han såg verkligen ut som ett åskmoln i ansiktet så här gällde det att agera snabbt. Jag reste mig direkt och sa:

"Jag hämtar några öl." Jag fick bara ett hummande till svar.

Väl tillbaka ställde jag några öl framför honom. När han höll upp den första såg jag att händerna darrade. Här gällde det att gå varsamt fram, så jag satt tyst och smuttade på min öl medan jag sög på pipan. Smuttade kan man inte säga att Sven gjorde, den första ölen försvann nästan innan jag hunnit blinka. När han hade hållt i sig även den andra såg han lite mer avspänd ut och händerna hade slutat darrat. Han lyckades till och med få fyr på pipan.

Efter ytterligare en stunds tystnad öppnade han för första gången munnen.

"Jävla samhälle vi lever i", sa Sven med eftertryck.

"Jo, du brukar hävda det", kommenterade jag stillsamt.

Det blev tyst igen. Efter en stund kunde jag inte hålla mig utan sa lite försiktigt:

"Vad är det egentligen du är så irriterad över?"

Sven tog en stor klunk av ölet och lade ifrån sig pipan på bordet.

"Jo, nu ska du höra", sa han. "Jävla samhälle!" upprepade han med eftertryck. Jag måste säga till Svens heder att han inte brukar svära särskilt ofta, så jag förstod att han var rejält upprörd.

"Jag såg att det var några foderbräder runt dörren därhemma som hade ruttnat, så jag beslöt att byta ut dem," började han. "Så jag åkte in till den byggmarknaden jag alltid har handlat i och jag hade dessutom avtalat med en granne att han skulle hämta bräderna, när han körde från jobbet. Jag hittade precis vad jag skulle ha, så det var inga problem så långt. Värre blev det när jag kom till kassan. När jag räckte fram pengarna och skulle betala, såg kassörskan lite generad ut och sa att affären numera hade blivit kontantfri, så jag måste betala med kort eller också kunde jag svitscha, eller vad det nu hette. Vadå kort! Vadå svitscha! Jag blev bara stående och visste inte vad jag skulle göra. Efter en stund sa kassörskan att jag skulle vänta lite, så skulle hon hämta chefen. Hon kom strax tillbaka med en man, som jag tror var butiksföreståndaren.

"Jag hörde att det var problem med betalningen", sa han "men vi kan lösa det så här. Jag betalar virket med mitt kort, så får du betala till mig. Jag kan faktiskt behöva lite kontanter."

"Det var ju vänligt av honom, så det hela löste sig," sa Sven "men att sedlar och mynt inte längre fungerar är ju inte riktigt klokt."

"Vart är vi på väg?" tillade han efter en liten stund.

Sven tog ytterligare en djup klunk öl och satte fyr på pipan innan han fortsatte.

”Men inte nog med det,” sa Sven. ”När jag skulle gå ner och ta bussen hem, tänkte jag att det var lika bra att gå förbi banken och hämta ut lite kontanter. När jag efter lång väntan kom fram till kassan och sa att jag ville ta ut pengar från mitt konto, såg kassörskan på mig som om jag kom från Mars.

”Vi har inga kontanter,” sa hon ” vi är en kontantlös bank. Men vi har uttagsautomater här utanför.”

”Vadå kontantlös bank, en bank som inte har några pengar! Är det vettigt det? En bank är väl till för att hantera pengar? Och ska man ta ut i automaten måste man ju ha ett sånt där förbaskat kort.”

”Jag håller helt med dig,” sa jag ”visst är det tokigt att man vare sig kan växla eller ta ut pengar på en bank. Men tyvärr är det nog så att du blir tvungen att skaffa dig ett bankkort, hur motbjudande det än är,” tillade jag lite försiktigt.

I mitt stilla sinne tänkte jag att han nog skulle bli tvungen att skaffa sig en mobiltelefon också. När Sven skulle någonstans brukade han använda buss och hittills har vi som är över 70 åkt gratis inom kommunen genom att visa upp ett kort, som kommunen skickat ut till alla gamla. Men nyligen hade jag läst i tidningen att man övervägde att avskaffa det systemet och att man istället skulle ladda ner en app i mobilen. Helt befängt, men förslaget finns där. Men detta vågade jag inte nämna för Sven i nuläget.

Sven hade nu i alla fall kommit över sin värsta ilska, så jag sa:

”Vi kanske kan prata om något trevligare. Hur planerar du inför den kommande julen?”

”Jag planerar inte,” sa Sven ”jag tar det som det kommer. Det där med planering får du stå för.”

”Visst,” sa jag ”och mina planer är att vi ska ha det precis som vanligt.”

Sven sken upp.

”Det där gillar jag verkligen,” sa han med eftertryck. Det ska vara som det alltid har varit! Tänk om banker och affärer kunde inse det också.”

För första gången på hela kvällen skrattade Sven lite förnöjt. Nu började han äntligen likna sitt vanliga jag.